

Till sist

några ord om 1978 års försvarskommitté vars arbete, i sin betydelse och brist på betydelse, så väl illustrerar styrka och svagheter i den svenska demokratiska modellen med sitt utredningsväsende, sitt politiska, kommunala och fackliga etablissemang.

Försvarskommittén, FK 78, som har arbetat i tre år, har haft inte mindre än 130 protokollförda sammanträden, alla studieresor oräknade. Den har bestått av 12 ledamöter, samtliga riksdagsmän, biträts av en mängd experter, haft ett sekretariat på sex personer, tillsatt och arbetat genom ett stort antal arbetsgrupper och delutredningar.

Ut ur denna stora arbetsvolym har kommit ett betänkande som lämnar många viktiga frågor öppna, och som beträffande andra föreslår nya utredningar. FK 78 bör dock inte jämföras med andra av 70-talets mastodontutredningar, vars förslag varit förlegade redan när de presenterades.

I försvarskommitténs betänkande görs en lång rad viktiga ställningstaganden av stor betydelse inte minst för totalförsvarets civila delar. Kommitténs förslag om att civilförsvarets verksamhet skall göras kommunanknuten ger äntligen hopp om en organisation av civilförsvaret som blir realistisk och fungerande. Bristen på skyddsmarker föreslås täckt under en tioårsperiod. Skyddsrumbyggandet fortsätter. Den stora bristen på befolkningsskydd i befintlig bebyggelse i centrala Stockholm avhjälpes dock inte därmed. Stockholmarnas främsta skydd kommer även i framti-

den att vara ett starkt spanings- och jaktflyg.

Hälso- och sjukvården får en välbehövlig resursförstärkning, främst för försörjningen med läkemedel och förbrukningsmaterial. Även det ekonomiska försvaret får en viss ramförstärkning.

Det är positivt att de fyra demokratiska partierna kunnat i stort sett enas om inriktningen av och ramarna för dessa delar av det svenska totalförsvaret. Därmed förlorar också en del av våra främsta nedrustningsdebattörer sitt kära argument — att de borgerliga enbart intresserar sig för de militära delarna av vårt försvar.

Den beslutsvanda, som alltför ofta tycks präglar svensk politik i dessa dagar, har framför allt gjort sig märkbar i överläggningarna om inriktningen och omfattningen av det militära försvaret. Socialdemokraterna har, under trycket av den interna splittringen i partiet, inte kunnat samla sig till beslut i de två stora kontroversiella frågorna: fredsorganisationens omdaning och flygstridskrafternas framtid.

Beslutsoförmågan hos socialdemokraterna är desto mer klandervärd som den också är ett utslag av det övertaktiska agerande som numera präglar (s). Det gäller att knipa poäng och vinna röster på varje ort och i alla sammanhang. Att konsekvensen och trovärdigheten i politiken därmed också offras tycks inte bekymra (s)-ledningen.

Socialdemokraternas beslut att inte fatta beslut i försvarskommittén utan först — om ens då — i samband med riksdagsbehandlingen i vår, skapar en osäkerhet runt

utformningen av vår framtida försvarspolitik, som inte gagnar vårt land i nuvarande säkerhetspolitiska läge. Tilltron till fastheten i den svenska neutralitetspolitiken ökas inte heller av att såväl socialdemokraterna som mitten ger det militära försvaret lägre reala resurser än i 1977 års

kritiserade försvarsbeslut. Omvärlden ser tyvärr snabbt ihålligheten i de vackra orden i kommittébetänkandet, om dessa inte följs upp av en tillräcklig real medelstilldelning till det militära försvaret. Är moderaterna det enda parti som är berett att honorera detta samband?

Med detta häfte följer ett inbetalningskort avseende prenumerationsavgiften **70:– kronor för år 1982**. (Prenumerationspris för pensionärer: **60:–**)